gune tark ollema, kui küllamehhel kotti sees!" ühtas tallopoeg.

„Kas sinno tark wöib ka sedda wanna musta ette tua? minna tahhaksin tedda ka ükskord suu silmaga nähha; tänna ollen ma täis röömo, ja julge, kui mees."

„Küll ikka!" ütles Klaus, „minno tark wöib teik tehha, mis ma sowin. Kas on tössi?" küssis kelm, kotti jallaga tõugates. Naht krabbisses waljuste. Sa issi kuuled körwaga mis ta kostab. Agga se wanna jaak on ni hirmus, et ihhu karwad aiab püsti; lasseme tedda hundale minna.

„Ei ma karda mitte, olgu ta hirmsam kui hirmus. Mis näggu tal waenlasse on?"

„Mis näggu tal on? Ta nääb wälja kui üks kirjotaja issand."

„Urjoh! metsalinne," sinnas tallopoeg, „sago ta nurja minnema, temma pelletes!" — Minna kirjotajaid ei salli, agga pölle wigga; ma tean et se kirjotaja ep ollo, kedda nähha saan. To tedda seia, minna ei karda; agga ärgo ta mo liggi tulgo."

„Ma küssin omma tarka, saab nähha mis ta lausub." Klausi jalg krabbistas jälle nahka kotti sees.

„Noh, mis ta arwab?"

„Temma ütles, sa pead kambri minnema ja laekast, mis seal nurkas seista, lahti teggema, siis saad sa wanna jaaku nähha; agga sa pead kaane

tuggewaste sinni piddama, et ta mitte wälja ei lipsa."

„Tulle aita mind, tedda sinni piddada," pallus tallopoeg, ja läks kamre laeka kallale, kuhho naene kirjotaja issanda olli warjule pannud, kes suures kartusses wärrises ja wabbises.

Tallopoeg kergitas laeka kaant, ja waates prau wahhelt sisse. Agga otse kui ollets waablane tedda otsa ette pistnud, kargas ta kisaga taggasi ja süllitas täie suuga. „Wötko sind se ja teine, sinna pessematta metsmörtsukas, sa olled jo meie kirjotaja ühte karwa!"

Selle ehmatusse peale joodi üks seeme öllut, ja weel üks ja teine, kunni poole ööni.

„Kuule armas küllamees, müi omma targa mintnule", melitas tallopoeg Klausi; „küsi hinda, kui paljo tahhad, ma maksan sulle terwe wakka täis rahha, kui sellega rahhul wöttad olla."

„Ei kulla wennike, ei ma täi mitte!" ütles pissike Klaus. „Arwa issi, mis tullu tark minnol toob."

„Oh, ärra olle nenda wisse, müi ikka targa minnole!" pallus tallopoeg.

„Noh, et olgo siis!" ütles Klaus wimaks. „Sa olled mulle öömaca annud, ja mind lahkeste wastowötnud; jägo tark sinno pärralt wakka täie rahha eest; agga watt peab kuhjaga täis ollema."

Eesti-ma rahwa Kalender 1867 , lk. 24